

LBRIS

We know
books

ANTONIU C. FURDUI

Suflete
DE ÎNCHIRIAT

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2024

CUPRINS

Bătăi de inimă.....	7
Fire de nisip.....	32
Elysium	52
Splendoare Cotidiană.....	69
Celule stem.....	95
Supa lui Benji	125
The Shake.....	160
Aromă de cireșe	182
5¢.....	216
Picături de rouă	252
109.9 Fahrenheit.....	281
Unicornul-șaman.....	321
Însuflețire	343

BĂTĂI DE INIMĂ

— Săptămâna viitoare o să apară tânărul acela pe care vi l-am menționat data trecută, Daniel Kaste-llanos, și trebuie să fim pregătiți! Eh, acum întotdeauna suntem pregătiți, dar tipul acesta este destul de sensibil și, în plus de asta, foarte atent la detalii! M-am uitat puțin și peste cv-ul lui și vreau să vă spun că este... interesant. Oricum, toate informațiile de care aveți nevoie sunt trecute în dosar. O să aveți destul timp să vă uitați peste ele în weekend.

Își întoarce capul spre geam și privește în gol, ca și cum ar chibzui dacă să mai adauge ceva sau să o lase baltă și să încheie ședința de astăzi. Ține strâns în mână cana de cafea, deși, cel mai probabil, este goală de ceva timp.

— Sper numai să nu apară probleme de comuni-care, așa cum am pățit ultima dată, pentru că atunci cred că o să fim nevoiți să-l chemăm pe Donnie să ne scoată din rahat, chiar dacă o să ne înjure că îi stricăm concediul pe care, de altfel, îl merită cu vârf și îndesat.

Am impresia că abia acum realizează faptul că are cana de cafea în mână, deoarece o ridică și se uită

mirat la ea, de parcă s-ar întreba ce caută în mâna lui. Nu este pentru prima dată când ne vorbește în timp ce ține pentru mai mult de un sfert de oră cana în mână. O pune în sfârșit pe birou, după care se uită la noi cu o privire obosită, schițând un zâmbet neprotocolar, semn că ședința s-a încheiat.

— Cam asta e tot! Vă doresc un weekend relaxant și... hai, Knicks! Sper să-i *încingă* pe Heat! Duminică voi fi și eu acolo, la Square Garden. Gata, m-am tirat!

Acesta este Joey. Un tip dintr-o bucată, care îți spune, dacă persoana ta prezintă un oarecare interes pentru el, cam cum stă treaba și cam ce crede el despre lume. Pe lângă asta, este un foarte bun organizator, fiind atent la cele mai mici detalii de care niciunul dintre noi nu pare să se sinchisească prea mult: culoarea hainelor pe care le poartă la ședințe, tonul vocii, gestică, mimica, *after shave*-ul pe care îl folosește, ticurile verbale, reale sau închipuite, chiar și brandul de țigări pe care le fumează în pauze, pe terasă. Ce mai, un profesionist!

Aștept să părăsească cu toții încăperea, salutându-i și urându-le un weekend fain, asta după ce refuz politicos invitația de a încheia săptămâna la un pahar în Berăria de pe Wythe Avenue colț cu North 11th Street, unde mai ieșim câteodată cu toții la sfârșit de săptămână. Nu mai am chef nici de bere, nici de povești și asta deoarece săptămâna care s-a încheiat a fost una foarte încărcată, iar oboseala își spune cuvântul. Mă hotărâsc să mai aștept vreun sfert de oră,

înainte de a părăsi, la rândul meu, sediul Asociației. Vinerea, la sfârșitul programului, după ce pleacă toți, o liniște profundă se așterne peste tot, iar acum asta este tot ceea ce am nevoie!

Ah, era să uit: și de o cină bună!

În ultimul timp, mi s-a făcut de-a dreptul lehamite să mai lăncezesc la sfârșit de săptămână în apartamentul pe care l-am închiriat cu ceva ani în urmă în South Williamsburg, Brooklyn, așa că de vreo două luni m-am hotărât să îmi petrec weekendurile în casa de vacanță a unui amic, situată într-un orașel din Comitatul Suffolk, Long Island, pentru a mă bucura de priveliștea plajei și a oceanului, precum și de viața tihnită a micii comunități formată în principal din vilegiaturiști și asta pentru că amicul meu s-a hotărât să se mute pentru un timp pe coasta de vest, lăsându-mi astfel mie la dispoziție căsuța din Suffolk. Nu e cine știe ce vilă cu pretenții, dar este cochetă și discretă, neieșind cu nimic în evidență precum celelalte din vecinătate care au toate câte o verandă mare și o piscină în curte. De fapt, cred că este cea mai modestă locuință din zonă. Nu are nici măcar un loc cât de cât decent pentru barbecue, iar peluza are o suprafață cam la o treime din cea a vecinilor și, în plus de asta, este destul de neîngrijită. Tipul care trebuie să o întrețină s-a făcut nevăzut, asta după ce am făcut greșeala să îi dau un avans pentru munca ce urma să o presteze. Totuși, mă gândesc că ar trebui să intru și eu în rândul lumii și să fac cumva să o aranjez, însă mașina de tuns

iarba, un Lawn-Boy vechi de culoare verde, pișcat pe alocuri de câteva puncte de rugină, zace defectă în garaj. Poate că ar trebui să apelez la vecinul de vizavi, pe care îl văd trebăluind tot timpul pe afară și care mă salută plin de entuziasm de fiecare dată când mă vede, deși nu ne cunoaștem și nici nu am discutat niciodată până acum, și să îl rog să-mi împrumute mașina lui. Sunt unii indivizi care abia așteaptă să le ceri ajutorul, pentru a intra în vorbă și a socializa, și am impresia că tipul acesta face parte dintr-o astfel de categorie, la fel ca Donnie, cel pe care îl așteptăm cu toții să ne scoată din „rahat” în cazul în care...

Simt cum oboseala se transformă treptat într-o ușoară durere de cap, ceea ce mă determină să reevaluez chestiunea gazonului, realizând că este una destul de irelevantă. Cel mai probabil, voi amâna rezolvarea acesteia pentru o altă dată, la fel cum am făcut și până acum.

Deschid unul dintre sertarele biroului și caut pliculețul de Alka-Selzer pe care Mindy, colega mea, l-a pus acolo astăzi, mai devreme, în timpul ședinței, după ce a extras din el doar o singură tabletă pe care a pus-o apoi, cu niște gesturi studiate, în paharul cu apă plată pe care-l avea în fața ei. I-am observat cu atenție toate mișcărilor și am concluzionat că acestea făceau parte, cel mai probabil, dintr-un soi de *ritual* prin care încerca să se detașeze de problemele și discuțiile momentului: a scos pliculețul din geanta ei *tote* din material de blugi prespălați și s-a uitat cu atenție

la el preț de câteva secunde, a luat cu un gest mecanic un pahar de pe tava din mijlocul mesei și o sticlă de apă plată, a turnat extrem de încet jumătate din conținutul ei în pahar, după care a rupt un capăt al pliculețului și a dat drumul tabletei imaculate în el. În minutele care au urmat mi s-a părut cu totul absentă de la discuțiile care se purtau, ca și cum nimeni nu s-ar mai fi aflat în încăpere. Stătea așa nemișcată și privea paharul, urmărind cu o privire fixă furtuna în miniatură provocată de tableta efervescentă. Am încercat și eu, la rândul meu, să mă detașez de tot ceea ce se discuta în jur și am început să urmăresc tableta până când s-a dizolvat, lăsând în urmă bulele efemere lipite de pereții și fundul paharului. Imaginea aceasta m-a captivat într-atât, încât, cum aveam laptopul în față, am început să caut pe net diferite chestii legate de tabletele efervescente Alka Selzer. Am dat, astfel, peste niște reclame destul de haioase de prin anii '50-'60, însă ceea ce mi-a plăcut cel mai mult a fost interpretarea artistică a procesului dizolvării tabletei. Pare ciudat ca o tabletă efervescentă să constituie un subiect de inspirație pentru vreun artist, însă, în cazul lui Roy Lichtenstein, aceasta și-a găsit expresia într-o lucrare de o profunzime aparte, apărută în anul 1966 și intitulată, cum altcumva decât *Alka-Selzer*.

Găsesc plicul dosit cu grijă într-unul din colțurile din spate ale sertarului. Probabil că a fost pus acolo pentru a fi la îndemână în cazul unei viitoare *migrene*. Îmi torn un pahar plin și dau drumul tabletei înăuntru.

Mă gândesc la printul lui Lichtenstein și încep să-mi închipui orașul zvelt ca pe un imens pahar transparent în care existența bolborosește neîncetat, zi și noapte, precum o inepuizabilă tabletă efervescentă scufundată într-un cotidian fluid. Destine, vieți trăite, singure și neștiute, fiecare închisă în bula ei minusculă, încercând, la răstimpuri, să interacționeze cu alte *bule*. Aglutinări, desprinderi, plutiri, reveniri în tot acest vârtej de energii, însă forma nu poate fi alterată. O *bulă* rămâne o *bulă*: autosuficientă în perfecțiunea ei închipuită, până când... se sparge și dispare.

Mă deplasez spre fereastră pentru a privi reflexiile orașului transparent, cu canioanele lui urbane, *electri-zate* de energiile latente ale optimismului de weekend. Apropii paharul de bărbie pentru a simți bulele efervescente și aroma fresh de lămâie, care îmi provoacă o neașteptată senzație de proștețime în această după-amiază plată și insipidă. Îi mulțumesc în gând lui Mindy pentru faza cu tableta și lui Lichtenstein pentru inspirație. Aș putea să o numesc *Pop Fizz: pastila pentru indigestii de ședință*. Dau paharul peste cap dintr-o înghițitură lungă. Lichidul mă răcorește.

Verific ora și realizez că a venit timpul să o întind și eu. Mă pregătesc să părăsesc încăperea, când disting sunetul de apel al unui telefon. Mă opresc cu mâna pe clanță și, deși am apăsat-o, ezit să deschid ușa. Aud vocea gravă a lui H., managerul Asociației, care se pare că vorbește cu un posibil client:

— Bună ziua! Cu ce vă pot fi de folos?

...

— Desigur, vă ascult!

...

— Ok! Nu vă pot da însă un răspuns pe moment!

...

— Da, am înțeles că sunați din partea domnului Walters, dar...

...

— Sunt convins că așa este! Știți...

...

— Păi, cu asta ne ocupăm...

...

— Discreția este foarte importantă pentru noi!

...

— Ok, să vedem ce putem face!

...

— Oricum, luna aceasta este exclus! Suntem foarte ocupați!

...

— Desigur, ar fi mai bine să treceți pe aici.

...

— Vă așteptăm! O zi bună să aveți și dumneavoastră!

Mormăie ceva cu o voce scăzută, deschide ușa de la intrare și părăsește Asociația, încuind ușa cu cheia. Se pare că a nu a realizat că mai sunt și eu pe aici. Ies

din încăpere, îndreptându-mă către cuier pentru a-mi lua geaca, și zăresc ușa de la biroul lui H. întredeschisă. Îmi aduc aminte că trebuie să iau și eu mapa cu dosarul lui Daniel Kastellanos. Sunt curios ce culoare are!

Mă decid să iau liftul până la etajul șapte, iar restul etajelor să le cobor la pas, pe scările de serviciu, pentru a evita opririle repetate și aglomerația care se intensifică cu fiecare etaj ce se apropie de parter.

Cobor fără grabă, călcând apăsător. Scârțâitul pantofilor pe gresia curată și lustruită mă face să mă simt ca și cum aș pătrunde pentru prima dată într-un spațiu în care nu a mai pătruns nimeni până acum. Întotdeauna cel care calcă pentru prima dată pe un tărâm necunoscut intră în istorie, cei care îi urmează nemaiavând loc în amintirea urmașilor. Mă văd, astfel, un soi de *pionier* care ia în stăpânire un spațiu ignorat cu desăvârșire: scările de serviciu. În afară de mine, cred că doar Clarita, femeia de serviciu, mai folosește aceste scări, restul angajaților din clădire deplasându-se cu liftul. De fiecare dată când o întâlnesc, îi dau o zece dolari și îi spun că nu are rost să își dea atât de mult silința pentru a le lustrui, deoarece nimeni, în afară de noi doi, nu le folosește. Se uită doar la mine și zâmbește, dând din cap și rostind cu un ușor accent portorică un *gracia* timid din vârful buzelor. Motivul pentru care îi dau acești bani este pentru că îmi place stăruința de care dă dovadă, satisfacția lucrului bine făcut ce i se poate citi pe chip, chiar dacă munca ei nu este apreciată de către nimeni în afară de mine.

Ies pe bulevard, aerul călduț încărcat cu gaze de eșapament îmi provoacă o oarecare senzație de amețală, sau poate că aceasta este provocată de oboseală, sau de foame, sau poate că și de una, și de alta. Am ceva de mers până la parcare unde mi-am lăsat azi dimineață mașina, așa că trag adânc în piept aerul viciat al metropolei și o pornesc grăbit să-mi recuperez autovehiculul. La ora acesta, strada nu este foarte aglomerată, așa că mă pot mișca rapid printre ceilalți pietoni, dintre care majoritatea se deplasează cu privirile în pământ, încercând parcă să descifreze înțelesuri ascunse în crăpăturile ce brăzdează asfaltul trotuarului, un soi de indicii care să le dezvăluie calea de urmat pentru a ieși din labirintul grijilor cotidiene și a o scoate astfel la capăt, pentru moment, sau poate că se gândesc la ce o să mănânce și ce o să bea odată ajunși la casele lor, la emisiunile sau serialele preferate care îi ajută să-și anestezieze frustrările și neîmplinirile, sau la o posibilă partidă de amor care să le mai elibereze din endorfine și să le diminueze stresul acumulat în urma alergăturii de peste săptămână. Pentru că, până la urmă, fiecare are nevoie de o pauză, fiecare are nevoie să scape de senzația de déjà-vu, un soi de *zi a cârtiței*, în care problemele ce trebuie rezolvate par să fie mereu aceleași.

Reduc din viteza de deplasare în momentul în care mă apropii de un stand cu fast-food, *The Tender Buffalo*, care nu a apărut decât recent în peisaj, pentru a lăsa aburii aromați să mă învăluie, dar și pentru a

studia câteva clipe ținuta originală a vânzătorului: este îmbrăcat într-un costum de Elvis și poartă pe cap o pălărie neagră de cowboy. S-ar putea că acesta să fie și unul dintre motivele pentru care trecătorii fac coadă pentru a cumpăra câte un *tender buffalo* fierbinte și apetisant. Imaginea vinde, ca peste tot!

Ajung destul de repede în parcare unde mi-am lăsat mașină și unde provocările olfactive sunt mai puțin plăcute: cauciuc ars, motorină, gaz de eșapament, toate amestecate, pe alocuri, cu un iz înțepător de urină. Este una dintre parcările pe care încerc să le evit, însă, câteodată, nu am de ales, fiind nevoit să îmi las mașina aici. La ora aceasta, parcare nu mai este atât de aglomerată, așa că nu trebuie să zăbovesc prea mult prin zonă. Mă pun cuminte la coadă pentru a plăti tichetul de parcare.

Am noroc, sunt doar trei persoane în fața mea.

Din lateral se apropie un individ care mă privește destul de ciudat, ca și cum m-ar cunoaște de undeva. Poate că ne-am intersectat, la un moment dat, în vreunul dintre barurile în care obișnuiesc să mai ies, cine știe? Se așază la coadă, fără să zică nimic.

Un Chevrolet Impala de culoare albă, model din anii '60, tunat și cu o caroserie ceruită la greu, rulează încet spre ieșire, scoțând un fum alb și înecăcios, în timp ce pasagerul din spate, o brunetă cu niște *Manhattans* supradimensionați, à la Audrey Hepburn, se uită în direcția noastră, aruncându-ne un zâmbet sarcastic. Tipul cu uitătura ciudată, care tocmai s-a

așezat la coadă, începe să tușească zgomotos, după care se pornește să declame cu voce tare, ca pentru a fi auzit de către toată lumea:

— *Cineva ar trebui să facă curățenie în orașul ăsta! Pentru că orașul ăsta e ca o canalizare deschisă, știi! E plin de murdărie și gunoi. Uneori de-abia mai suport!*

Mă întorc și îl privesc mai atent pe acest cetățean, a cărui sensibilitate olfactivă se pare că este copleșită de mixul de amoniac – ulei de motor – gaz de eșapament, îndemnându-l astfel să se revolte. Este un bărbat de statură mijlocie, slab, cu pomeții proeminenți, brunet și nebărbierit de câteva zile. Ținuta este una îngrijită și îmi pare că aduce cu una din epoca în care a fost fabricat Chevroletul ce tocmai a trecut pe lângă noi.

Își continuă tirada, rostind cumva scârbit și dezgustat cuvintele, după care se oprește dintr-odată și se uită în jur, afixându o mină afectată! Totuși, am impresia că mimica lui nu prea se potrivește cu indignarea ce tocmai a împărtășit-o. Denotă o frivolitate de concurent de reality show-uri cochet împachetate și livrate ca *fast-food* de divertisment unor consumatori de weekend oboșiți și plictisiți.

Își scoate din buzunarul cămășii un pieptene mic de culoare neagră și începe să-și netezească părul cu niște gesturi studiate. Toată scena mi se pare cam nelalocul ei, ca și cum ar fi o chestie regizată de către cei de la camera ascunsă.

Regizatăăă, regizatăăă... mă uit cu atenție în jur pentru a mă asigura că nu sunt ținta unei farse de

genul acesta. Tipul continuă să se uite în jur, ca și cum ar aștepta o reacție din partea cuiva. Dar... stai puțin! Discursul lui începe să-mi pară familiar! Am impresia că l-am mai auzit undeva! Îmi sună a... Scorsese! Da, el trebuie să fie! Rostesc cu voce tare:

— *Taxi Driver!!!*

Dă din cap în semn de aprobare, iar uitătura-i încruntată teatral se relaxează într-un zâmbet de auto-mulțumire întru totul natural.

— Ai nimerit-o! Mă pregătesc pentru o probă și m-am gândit să repet cu public, să văd cum mă descurc.

Ceilalți tipi din jur încep să aplaude, unul dintre ei fiind de-a dreptul entuziasmat de prestație.

— Tare, omule! Pe mine chiar m-ai dus! În seara asta o să-l vizionez! A fost unul dintre filmele preferate ale tinereții mele!

— Mulțumesc! Mă bucur că ți-am adus aminte de el!

Fanul lui Scorsese își plătește biletul, după care se îndepărtează în liniște, dând din cap plin de entuziasm. După doar câțiva metri, se întoarce însă către interpretul de după-amiază târzie de vineri din parcări cu provocări olfactive ce conțin diverse amestecuri de noxe și urină și adaugă cu voce tare:

— Și da, cineva chiar ar trebui să curețe rahatul din orașul ăsta! La mine în zonă sunt zile în care pute al naibii de nasol!

Conduc în liniște, încercând să nu mă gândesc la... nimic, de parcă cineva ar putea într-adevăr să perceapă *nimicul*, privind pierdut la rularea autovehiculelor pe șosea, la plăcuțele de înmatriculare, la figurile lipsite de expresie sau pline de nerăbdare ale șoferilor care așteaptă să ajungă la destinație. Toate aceste imagini mi se perindă prin fața ochilor, ca într-un soi de *hipnoză motorizată* ce îmi provoacă o senzație de suspendare parțială a conștiinței de sine. Este ca o plutire, în care cugetul îmi este golit de gândurile și frământările de moment, dar în care reflexele funcționează normal, iar atenția îmi este menținută de o ușoară tensiune interioară pe care nu o pot explica și care mă obligă să fiu atent la drum. Claxonul strident al unui șofer nerăbdător mă face să tresar și să ies din starea de reverie la volan. Observ un camion care este blocat în trafic, pe banda alăturată, și pe a cărui platformă deschisă sunt aranjate într-o ordine ce ține probabil de o cât mai chibzuită folosire a spațiului limitat, o serie de obiecte ce mă duc cu gândul la recuzita unui teatru sau al unui studio de film: o coloană grecească, înaltă, care de la bază și până la jumătatea înălțimii are un design clasic, după care se transformă într-o sticlă de ketchup ce are un capac în forma unui capitel doric; un poster de dimensiuni mari cu un personaj feminin ce are alura unei dive zâmbitoare din studiourile hollywoodiene, drapată într-o ținută Boho-chic, și care ține în mână un pahar de șampanie; trei arcade realizate din fier forjat, în manieră Art Deco, care susțin un triunghi ce conține cadranul rotund al unui ceas cu cifre romane,

ale cărui limbi indică ora unsprezece și cincizeci și cinci de minute; un panou din lemn, vechi și scorojit pe alocuri, pe care sunt pictate: o mânășă de damă de culoare roz, un trandafir de un roșu spălăcit, un colier de perle, o poșetă și o sticlă de parfum. O placă emailată cu inscripția *Giorgio's Dream Bazaar* este fixată în partea superioară a panoului. Câteva scaune, a căror culoare galben muștar le face să iasă în evidență, și o masă de culoare albastru deschis tronează în mijlocul platformei, pregătite, parcă, pentru actorii imaginari ce ar urma să interpreteze pe această scenă improvizată.

Traficul se pune din nou în mișcare pe banda mea. Rulez încet și ajung în dreptul cabinei camionului, unde observ o tipă care se uită în direcția mea, ca și cum m-ar cunoaște de undeva. Nu schițează niciun gest, ci stă doar așa, privind pierdută. Am impresia că seamănă cu tipa din poster. Mă uit în oglinda retrovizoare pentru a vedea încă o dată platforma cu obiectele de recuzită. Lumina asfințitului se reflectă din parbrizul unei mașini, iluminând cu tușe calde, precum un reflector din studio, paharul de șampanie și cadranul ceasului cu cifre romane. Mă încercă un ușor sentiment de nostalgie, convins fiind că nu o să mai văd niciodată genul acesta de *aranjament*. Mă uit instinctiv la afișajul LCD de la bord și realizez că este destul de târziu. Nu prea îmi mai rămâne timp pentru relaxare. Va fi o seară scurtă!

Reușesc, în sfârșit, după aproximativ jumătate de oră de circulație bară la bară, să mă strecur în fluxul

motorizat ce șerpuiește prin Long Island. Pornesc radioul și ascult știrile sportive, cele despre vreme, și alte câteva știri ce nu-mi spun nici mai mult, nici mai puțin decât ultima dată când le-am ascultat. Aceleași chestiuni legate de economie, politică internă, bursă, vreun atac armat, scandaluri din showbiz și dezvăluiri de culise, seceta prelungită de pe coasta de vest sau prețul galonului de benzină în ușoară scădere și asta datorită rezervelor naționale de petrol care au înregistrat o ușoară creștere etc. Schimb pe un post cu muzică. Spre deosebire de alte seri de vineri, când mă grăbesc să ajung cât mai repede la destinație, acum simt nevoia să conduc mai relaxat și să ascult muzică.

Îmi aduc aminte că am în mașină o pungă cu batoane de lemn dulce cu chilli pe care am cumpărat-o cândva, la începutul săptămânii, dar de care am uitat cu totul. Deschid sertarul de bord și scormonesc printre acte și dosare până ce simt ambalajul lucios și foșnitor cum îmi alunecă printre degete. Îl desfac și mă servesc cu două batoane aromate. Îmi place amestecul dulce-picant deoarece îmi stimulează imaginația gustativă, ducându-mă cu gândul la o porție de *hot wings* pe care o sting, la intervale regulate, cu câte o înghițitură de *ice tea* cu aromă de pepene roșu. În ultimul timp, am impresia că imaginația papilelor mele gustative devine din ce în ce mai fecundă, deși nu sunt un gurmand. Chestia e că mă relaxează să mă gândesc la tot felul de combinații culinare, iar sentimentul acesta mă face să fiu mai atent la ce se mănâncă în

jurul meu. Îmi vine în minte episodul petrecut cu câteva zile în urmă la Asociație, când una dintre colege gusta precaută dintr-o gogoasă supradimensionată, atentă să nu își mănânce și rujul odată cu umplutura de cremă de vanilie ce dădea să iasă pe dinafară la fiecare presiune făcută de buzele ei senzuale asupra învelișului pufos al gogoși. O priveam tăcut, din colțul meu, și adulfmecam aroma de vanilie ce îmi părea că invadase încăperea în care ne luam gustarea, deși se poate să fi fost doar imaginația mea olfactivă surescitată de imaginea gogoși mușcate cu tandrețe de dinții ei albi. Eram doar noi doi în zonă, iar ea era atât de preocupată de gustarea ei, încât nici nu mă băga în seamă. Chestia e că atunci când gust ceva ce îmi place, nici eu nu sunt atent la ceea ce se petrece în jurul meu. Puține chestii merită atenția noastră necondiționată, iar degustarea a ceva ce ne face plăcere este una dintre ele!

Cobor de pe autostradă și o iau către unul dintre supermarketurile ce deservește comunitatea în care se afla casa de vacanță a amicului meu. Parchez chiar la ieșire, deoarece parcare este plină, semn că vecinii mei se înghesuie să-și facă provizii pentru weekend. Nu am nevoie de mare lucru: legume, un *steak* de vită, vreo doi-trei burgeri, puțină brânză și ceva chestii sărate de ronțăit. Băutură am destulă, deoarece am avut grijă să îmi fac un stoc pentru cel puțin câteva săptămâni.

Îmi place supermarketul acesta mic și cochet, care îți oferă exact atât ce ai nevoie pentru câteva zile de

relaxare departe de nebunia din Big Apple. Îmi plac rafturile simple și cromate ce nu au înghesuite pe ele nu știu câte sortimente ale aceluiași produs, ci doar un produs de bază oferit spre vânzare de cel mult trei producători. Legumele sunt întotdeauna proaspete, hamburgerii apetisanți, iar mușchiul de vită mai grăsuț și mai roșu decât cel pe care-l găsesc de obicei la marketurile din cartierul meu. În plus de asta, de fiecare dată când trec pe aici vinerea seara pentru a mă aproviziona, dau la casă peste o fată frumușică și puțin obosită care îmi zâmbește stingher ori de câte ori îi mulțumesc după ce achit produsele cumpărate. Întotdeauna caut să plătesc la casa unde lucrează ea, poate și pentru faptul că aduce puțin cu Elaine. Zâmbetul ei obosit și cumva formal are totuși ceva care mă face să mă simt mai optimist, făcându-mă să uit pe moment de preocupările și problemele din cursul săptămânii. În concluzie, așa începe relaxarea mea de weekend: cu zâmbetul unei tinere casierite dintr-un supermarket ce deservește o comunitate liniștită de new-yorkezi epuizați, veniți să se odihnească la malul Atlanticului după o săptămână de tras în metropolă.

Pun în coș produsele cumpărate și, apropiindu-mă de casele de marcat, caut să văd unde activează *muza* mea de weekend. O zăresc la ultima casă ce dă direct spre ieșire și mă pun cuminte la cea mai lungă coadă din magazin. Aștept răbdător, urmărindu-i gesturile rapide și grațioase cu care scanează produsele înainte de a le pune pe teigheaua cromată pentru a fi preluate de

către clienți. După un sfert bun de oră, vine, în sfârșit, și rândul meu. Mă salută mecanic, fără să-și ia ochii de pe ecranul casei de marcat, și începe să scaneze produsele. Îmi place să-i privesc mâinile ce se mișcă cu dexteritate, trădând o obișnuință îndelungată în manipularea produselor. Pun cumpărăturile înapoi în coș, scot portofelul și plătesc, așteptând cu nerăbdare recompensa mea de final de săptămână: un zâmbet stingher, dar natural. Însă, de data aceasta, pentru prima dată, nu îl primesc.

— Totul este în regulă?

— Pardon?

— V-am întrebat dacă totul este ok!

— Da, desigur! De ce să nu fie?

— Păreați că ați uitat ceva și încercați să vă aduceți aminte ce anume. Probabil vreun produs.

— Nu, nu! Totul este ok!

— Atunci e bine!

Tipul din spatele meu se uită fix la mine, așteptând probabil cu nerăbdare ca produsele înșirate pe bandă să-i fie validate de bipurile scannerului pentru a putea fi apoi stivuite frumos în coșul său de vânzător-consumator de oferte, reduceri și stocuri limitate, cum de altfel suntem majoritatea dintre noi în vremurile acestea.

Împing alene căruciorul afară din magazin, îndreptându-mă către mașină. Începe să se însereze. Luna a răsărit deja deasupra arțarilor ce mărginesc șoseaua, iar lumina ei palidă are nuanțe rozalii ce mă duc cu gândul la mănușa roz-pal pictată pe panoul acela din

lemn pe care l-am văzut mai devreme pe platforma camionului ce staționa în trafic. După ce pun punga cu produsele cumpărate pe bancheta din spate, îmi aduc aminte că am uitat să iau unul dintre trabucurile acelea dominicane cu aromă dulceagă pe care le mai savurez, din când în când, pe lângă un whisky, în după-amiezile în care stau și privesc oceanul, încercând să mă relaxez și să nu mă gândesc la nimic. Oricum, având în vedere că nu am primit zâmbetul la care speram, nu mai am chef să intru pentru a lua unul.

Dau cheie și ies pe Doublewood Road. Nu mă grăbesc să ajung prea repede la destinație, așa că decid să dau o tură prin zonă.

Iau la rând străzile orașului, mărginite de case cochete cu alei curate, perfect geometrice, cu peluzele impecabil tunse și pustii, și care se înșiră una după alta într-o monotonie obositoare. Bineînțeles că verdeața dă bine într-un spațiu construit, fiind o relaxare pentru privirile obosite de cenușiu murdar al betonului, de strălucirea cortinelor de sticlă, de perfecțiunea și austeritatea obositoare a grinzilor de oțel, de cărămidile înnegrite de vreme și poluare, de vagoanele de metrou și de zidurile înțesate de graffiti-uri. Dar oare ce s-ar putea face ca peluza să nu mai fie atât de pustie? Oare ce s-ar putea face? Poate că eu aș scoate în weekend un șezlong și l-aș planta în mijlocul ei. Nu pentru a mă așeza pe el, ci doar așa, pentru ca imaginea lui să evoce posibilitatea unei ipotetice funcționalități a peluzei, deși, cel mai probabil, destul de puțini ar aprecia un astfel de gest!